

Tuần Báo Vô Vi

1 tháng 1 năm 2023

Số 636

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nhớ nhau có buồn hay không ?
- 2) Vui trong động loạn có hữu ích không?
- 3) Thanh tịnh có vui không?
- 4) Sống vinh quang là sao?
- 5) Sống vui là sao ?
- 6) Sống an yên là sao ?
- 7) Chuyện gì phải lo?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) San Diego, 24-03-05 4 : 15AM Hỏi: Nhớ nhau có buồn hay không ? Đáp: Thưa nhớ nhau rất khó ngủ. Kệ : Nhớ nhau rất khó yên tâm định Rắc rối trong tim hồi hộp động Khó ngủ khó ăn lại động nhiều Tình yêu bộc khởi nhớ thương hoài.	2) San Diego, 25-03-05 5: 14 AM Hỏi: Vui trong động loạn có hữu ích không? Đáp: Thưa vui trong động loạn không hữu ích. Kệ: Vui trong động loạn chẳng minh tâm Kết thúc chơn tu tự tiến thâm Giải tỏa phiền ưu đều hữu ích Thành tâm tu luyện lại càng minh.
3) San Diego, 26-03-05 9: 03 AM Hỏi: Thanh tịnh có vui không? Đáp: Thưa thanh tịnh rất an vui. Kệ: Thanh tịnh sống an với chính mình Bình tâm thực hiện quy thiên cảnh Sống không động loạn quý yêu cùng Tự giác chính mình quy một mối.	4) San Diego, 27-03-05 11: 55PM Hỏi: Sống vinh quang là sao? Đáp: Thưa sống vinh quang là hiểu được nguyên lý của trời đất. Kệ : Hiểu được nguyên lý của đất Trời Tiến hóa thâm sâu tình đạo đời Quy y Phật pháp khai thông tiến Đạo đời hai ngã tự chuyển thông.
5) San Diego, 28-03-05 8 : 50 AM Hỏi: Sống vui là sao ? Đáp: Thưa sống vui là tất cả đều toại nguyện. Kệ : Sống vui tất cả đều an yên Uất khí không còn chẳng lo âu Toại nguyện trong lòng không rắc rối Quy nguyên thiên giác tự an yên.	6) San Diego, 29-03-05 10 : 41 AM Hỏi: Sống an yên là sao ? Đáp: Thưa sống an yên là đầy đủ. Kệ : Quy nguyên thiên giác sống an yên Đường đạo như đời đều tự giác Uất khí không còn tâm thanh tịnh Thành tâm tu luyện quy thiên giới.
7) Atlantic city, 30-3-05 0 :30 AM Hỏi: Chuyện gì phải lo? Đáp: Thưa muốn thì phải lo, càng động loạn khổ nhọc bạc bần quy chiến lược, học xong bài học tự khai màn. Kệ: Không lo sao tiến cũng như không Bình tâm hành pháp tự tham tông Chuyển hóa thâm sâu trong lý đạo Quyết tâm tự luyện tự bước vào.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 24 (tiếp theo)

...

“*Thân hình chơn lý đạo đời*”: Thân hình chúng ta là chơn lý, từ đời qua đạo rõ ràng, mà từ đạo qua đời cũng do con người tìm ra, thì thể xác chúng ta là gì? Là chơn lý. Nằm trong đạo cũng là nó, đời cũng là nó. Chúng ta sống ở ngày nay, tất cả mọi người ở thế gian, có người tới thanh nhẹ thông minh, nhìn nhận chơn lý là một việc không có thể nào sửa đổi được. Chúng ta thấy ở đời sự giả tạm cũng do khối óc của con người bày mưu, độc sử. Từ đời qua đạo, chúng ta thấy rõ, nhờ cái này, từ đời kích động chuyển qua đạo, từ đạo sáng suốt dịu dặt đời tiến trong mọi sự sáng suốt.

“*Tâm linh chuyển hóa tự rời tham sân*”: Thấy tham sân không bỏ ích, nó làm cho chúng ta trở nên chậm tiến và tư tưởng chúng ta thối lui, không tiến bộ được nữa. Càng ngày càng xét mình và càng thấy mình. Chúng ta càng ngày càng tu, rồi thấy mở bộ đầu, mở ngũ tạng, mở tất cả những lỗ chân lông trong cơ thể. Rồi chúng ta mới thấy nguyên căn của mọi sự việc, cũng là phải hòa hợp với căn khôn vũ trụ. Không có người nào có thể bỏ được căn khôn vũ trụ mà thấy mình có được sự sáng suốt.

Cho nên tâm linh của chúng ta càng ngày càng chuyển hóa, tự rời tham sân. Đi lên rồi, đi tới vô cùng, thấy sự sáng suốt mình có thể đạt tới được thì càng vun bồi sự sáng suốt đó, sự tham sân đâu còn. Vì sao? Vì chúng ta lo hướng về sự sáng suốt đời đời, thì tham sân eo hẹp tại thể chúng ta không còn nữa.

“*Học thời minh lý tạo căn*”: Chúng ta học rồi chúng ta minh. Minh cái lý lẽ rõ ràng, chúng ta mới tạo ra sự công bằng của nội tâm để đoán xét bất cứ mọi sự việc nào.

“*Tâm thời thức giác góp phần dựng xây*”: Tâm chúng ta thức giác, chúng ta mới góp phần dựng xây. Ảnh hưởng xung quanh chúng ta và chính ta có cơ hội tự sửa lấy mình.

“*Phật không giữ chức làm thầy*”: Chức Phật là gì? Phật là không, là hư không, là vô danh. Cho nên

Phật đâu có chức, người thế gian đặt ra hình ông Phật, rồi kêu ông lãnh chức làm thầy. Sự thật Phật không có gì hết, là hư không đời đời. Cái đó là phần tiến tới thanh, không động, không còn những sự ô trược mới là Phật, mà người thế gian kêu giữ chức làm thầy.

“*Muốn ai cũng tiến vui vậy tiến lên*”: Phật là người từ động loạn mà ý thức được sự đau khổ. Tu để sửa chữa và tiến tới mọi sự thanh thân, phát tâm cứu độ, muốn cho những người kế tiếp đang sống trong sự động loạn tự giải thoát lấy sự động loạn. Ý thức rõ là chính ta sửa lấy ta, chúng ta mới tiến lên được.

“*Hướng về thanh cảnh đạo nền*”: Hướng về chỗ không động, quân bình mới thấy rõ một nền đạo đức rõ ràng.

“*Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời*”: Lúc đó chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta vững, không quên Phật Trời, không quên những người đi trước, những người đã tạo lập ra thế cảnh cho chúng ta có cuộc sống, để có cơ hội, để phê phán và hiểu việc này, việc kia, việc nọ. Chúng ta có tu mới hướng về thanh cảnh, rồi đạt được đạo nền, lúc đó chúng ta thấy vững rồi, không còn vọng động dù bất cứ một chuyện gì xảy đến cho chúng ta, không quên Phật Trời được.

“*Đường mòn lưu lại ở đời*”: Đường mòn là quá trình của những người đi trước đã lưu lại ở thế gian, cho chúng ta sự ảnh hưởng của Chúa Phật. Tất cả tiên thánh ở thế gian cũng do con người tiến hóa, sự sáng suốt của con người tự nhận định và tự tiến hóa đó thôi.

“*Dạy cho hiểu đạo tự rời về quê*”: Mọi người đưa ảnh hưởng tốt lành lưu lại cho chúng ta, để cho chúng ta hiểu đạo. Tự rời về quê, chúng ta mới trở về nơi quê hương chốn cũ của phần hồn.

“*Thanh bình nguồn cội để huê*”: Sự thanh bình của nguồn cội lúc nào cũng cân phân, đề huê, tốt đẹp.

“*Công bằng sáng suốt muôn bề yên vui*”: Sự công bằng càng ngày càng sáng suốt muôn bề yên vui, đi

tới chỗ vui vẻ. Không vì một lý do gì làm mình phiền phức đau khổ. Những người phiền phức đau khổ là họ muốn đạt một việc gì mà không đạt được. Còn cái phần tu này, mình thấy rõ là tự sửa mình để đi tới sáng suốt. Tự nhiên chúng ta mới có sự yên vui.

Cho nên dày công sửa mình, thay vì chúng ta chấp mê động loạn, muốn tranh chấp với người khác, muốn thi tài với người khác. Nhưng mà rốt cuộc dìm lại, cái việc đó chúng ta làm không có bổ ích cho chính bản thân chúng ta. Phần hồn của chúng ta không gặt hái được cái gì hết, nhưng mà chỉ có sự

lo âu và đau khổ. Cho nên làm cho sự tiến hóa phần hồn của tâm linh chúng ta càng chậm trễ vì mê chấp đó thôi.

“*Chẳng còn dần cảnh tạo mùi*”: Không còn dần cảnh tạo mùi những điều ở thế gian để phình thiên hạ nữa.

“*Chỉ còn sửa tiến an vui tâm hồn*”: Chỉ lo sửa mình là chánh. Chỉ lo sửa phần hồn để tiến, để an vui, để tiến hóa đời đời.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Ngày 10 tháng 2 năm 1998

BẾN GIÁC

Cuộc đời tạm bợ đó con
Quy y Phật Pháp chẳng còn si mê
Tự mình hướng trở lộn về
Chiều sâu tâm đạo mãi mê thực hành
Chẳng còn lý luận cạnh tranh
Lui về thực chất đạt thanh đạt hòa
Tâm thành thực hiện xuất ra
Cần khôn vũ trụ chan hòa tình thương
Mọi người thức giấc dựa nương
Trí tâm thanh nhẹ yêu thương hoài hoài
Tiến về Tiên Giới thanh đài
Tu tâm sửa tánh tiến hoài không ngưng
Cùng chung xây dựng tương bưng
Nơi nào cũng vậy cũng ứng luật Trời
Tự mình thức giấc giúp đời
Cùng tu cùng tiến cùng lời chơn ngôn
Mong con ý thức phần hồn
Vui tu thanh tịnh ác ôn tiêu trừ
Tình thương ướm nở nụ cười
Chung vui sum họp rưới tưới tình đời
Siêu nhiên cấu trúc có Trời
Tâm ta cũng vậy hưởng lời chơn ngôn
Chúc con vui vẻ ôn tồn
Tu tâm dưỡng tánh giữ hồn lo tu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.09 PHẨM APAYIMHA

85. CHUYỆN CÂY CÓ TRÁI LẠ (Tiền Thân Kimpakka)

Không biết hại tương lai...,

Câu chuyện này khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Tỳ kheo có tâm luyến ái. Tương truyền có một thiện nam tử đặt lòng tin vào Giáo pháp Phật và xuất gia. Một hôm, trong khi đi khát thực ở Xá Vệ, thấy một thiếu nữ trang sức đẹp đẽ, Tỳ kheo ấy khởi tâm luyến ái. Vị Sư trưởng và Giáo thọ sư đưa Tỳ kheo ấy đến gặp Thế Tôn. Bậc Đạo Sư hỏi:

- Nay Tỳ kheo, có thật chăng ông bị luyến ái?

Khi được đáp có thật vậy, bậc Đạo Sư nói:

- Nay Tỳ kheo, năm dục này khi được thọ dụng, thật là khả ái, nhưng thọ dụng nhiều tạo thành nghiệp và sẽ sanh vào địa ngục v.v... Cũng như ăn trái cây Kimpakka. Trái cây Kimpakka có sắc, có hương, có vị nhưng khi được ăn, nó phá vỡ nội tạng đưa đến chung. Thuở trước, nhiều người không thấy sự tác hại của nó, đã tham đắm sắc, hương, vị, đã ăn trái ấy, và đi đến mạng chung.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát là người lãnh đạo một đoàn lũ hành, đang đi với năm trăm cỗ xe từ đông sang tây. Bồ Tát đến đầu của khu rừng, họp các người tùy tùng lại và khuyên như sau:

- Tại ngôi rừng này, có những cây độc, các bạn chớ ăn trái cây trước đây chưa từng ăn mà không hỏi ta.

Khi họ đã vượt qua khu rừng, đến biên địa của rừng bên kia, họ thấy một cây Kimpakka (Cây có trái lạ), với cành cây cong xuống vì mang nặng trái. Về hình dáng, màu sắc, vị và hương, thân cây, cành cây, lá và trái cây ấy giống như cây xoài. Một số người lầm về màu sắc, hương vị của những trái cây ấy, tưởng chúng là những trái xoài, nên đã ăn những trái ấy. Một số người đứng lại, hái và đứng chờ, quyết định chỉ ăn sau khi hỏi vị lãnh đạo đoàn lũ hành.

Bồ Tát đến chỗ ấy, bảo quăng các trái cây đã hái. Những ai đã ăn, Bồ Tát làm cho họ nôn ra và cho uống thuốc. Một số người trong họ khỏi bệnh, nhưng những ai đã ăn trước tiên đều mệnh chung.

Sau đó Bồ Tát đã đi đến chỗ mình muốn, mưu hoạch lợi tức, rồi đi về trú xứ của mình. Trọn đời Bồ Tát làm các công đức như bố thí rồi đi theo nghiệp của mình khi mệnh chung.

Kể xong câu chuyện, bậc Đạo Sư nói lên bài kệ này:

*Không biết hại tương lai,
Ai thọ dụng các dục,*

*Quả chín, chúng khổ não,
Như ăn Lim-pak-ka.*

*Sau khi nêu rõ ràng các dục, khi thọ dụng, đem
lại thích thú, và khi chín mùi đem lại khổ não,
bậc Đạo Sư thuyết giảng các Sự thật. Cuối bài
giảng, vị Tỳ kheo có tâm luyến ái chứng được*

*quả Dự lưu, một số chứng quả Nhất lai, một số
chứng quả Bất lai, một số chứng quả A-la-hán.
Pháp thoại kết thúc, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền
thân:*

*- Hội chúng thời ấy là hội chúng Đức Phật, và
vị lãnh đạo đoàn lữ hành là Ta vậy.*

(còn tiếp)

